

MÁM POCIT, ŽE MI U VÁS HODNĚ DRŽÍTE PALCE

ROZHOVOR S LUCÍ STEHLÍKOVOU

Jak jste se, Lucko, dostala ke Kolibříkovi?

To je dobrá otázka! V mé bývalé práci rušili naše oddělení a vzhledem k tomu, že jsem byla těsně před rekonstrukcí bytu, volno se mi hodilo. Kamarád mi ale ukázal inzerát Kolibříka, a tak jsem tam napsala. No a během několika minut jsem dostala odpověď, během pár dní jsem byla na pohovoru. Bylo to všechno hodně rychlé, ale zajímavé. Vůbec jsem to neplánovala, ale je to vývoj.

Co je přesně vaší náplní práce?

Sjednávám schůzky bankéřům. Buď on-line setkání nebo na pobočky. Už jsem u Kolibříka dva nebo tři roky. Díky tomu covidu to hodně splývá.

Lucko, jaký vlastně máte hendikep?

Já jsem klasické „osmdesátkové nedonošeňátko“. Před těmi lety to bylo prostě jiné. I když jsem měla hodně

péče, nepodařilo se dát vše dohromady. Nejvíc je na mě jiné to, že kulhám. To mi zase tak nevádí, ale mám k tomu ještě jiné přidružené diagnózy. Můj hematolog vždycky říká: „Paní Stehlíková, Vy jste hrozně hustá!“ takže jsem takový případ.

Rozhodla jste se uspořádat sbírku na svou léčbu. Co vás k tomu přimělo?

To bylo postupné a přišlo to ve fázích. Já jezdím celý život rehabilitovat do lázní a tam mi řekli, že už moc jiného kromě té neurorehabilitace nezbývá. Já jsem se v tu chvíli bála, že pro tu léčbu nebudu vhodná, ale zároveň jsem neměla co ztratit.

Zavolala jsem tam a tam mi řekli, že díky neuroplasticitě mozku by se to dalo ještě změnit, jenže to neplatí pojišťovna. Proto si na to lidé často dělají sbírky, ten pobyt stojí sto tisíc a zároveň mi nikdo nemůže zaručit výsledek. Paní primářka mě však motivovala k tomu to zkusit, a tak jsem šla.

**MŮJ HEMATOLOG
VŽDYCKY ŘÍKÁ:
„PANÍ STEHLÍKOVÁ,
VY JSTE HROZNĚ
HUSTÁ!“ TAKŽE
JSEM TAKOVÝ
PŘÍPAD.**

Lucie Stehlíková,
klientská pracovnice CC,
vzdálené bankovníctví,
Skupina Kolibřík

Pro sbírku jste využila fond Znesnáze21. Proč padla volba zrovna na něj?

Fond Znesnáze21 jsem už znala, to se pojí s mým vzděláním sociální pracovníce. Celý život se i díky tomu zajímám o lidské příběhy. Dalo by se říct, že je to můj přirozený zájem. Ze začátku mi to bylo i trapné říct si o peníze na cvičení, ale rozhovor s paní primářkou mě hodně inspiroval a už se za to nestydím.

I společnost Kolibřík CSR Vám na sbírku přispěla, jak to dopadlo? Vybrala jste celou částku?

Ano, dokonce během tří dnů. Bylo to úžasné. Společnost Kolibřík mi poslala 10.000,- a mám pocit, že mi u vás hodně držíte palce, což je skvělé.

Jak dlouho v lázních budete?

Tři týdny. Jsem trochu blázen a když to jenom trochu půjde vezmu si homeoffice. Ono tři týdny totiž trvá, než vám vytvoří v mozku takový spoj, co mi tam teď chybí. Dělá se to postupně den za dnem.

Nejdříve mě klasiky protáhnou, co je krácené a posílí to, co je oslabené. Pak budu chodit ve speciálním oblečku, který mě donutí chodit správně. Tělo je toho pořád schopné ale mozek to špatně řídí. Je potřeba mu to jen ukázat. Právě proto to pojišťovna neplatí. Je to bez záruky. Ale každá nová lékařská metoda takhle začínala. Pro mě je to pořád obrovská naděje.

Trochu jsme se dotkly sociální práce. Působím jako sociální pracovníce u Kolibříka a vy jste prý taky studovala sociální práci. Kde jste se k tomuto oboru dostala?

Vystudovala jsem vyšší odbornou školu Caritas v Olomouci, obor sociální a charitativní práce. V prvním ročníku jsem otěhotněla s dcerou a zbytek školy jsem dodělávala i s ní. Mám to spojené i s tímto obdobím.

To vzdělání mě posunulo snad ve všech zaměstnáních, protože se naučíte přistupovat k lidem individuálně. Jiná škola by mě to asi nenaučila. V každé práci mi to pak

pomohlo – zaměřit se na člověka a nevnímat jen proces práce. Můžu být kadeřnice a dělat lidem krásné vlasy, ale to že k nim budu přistupovat jako k lidem, budu k nim chovat určitým způsobem a nějak na ně reagovat, to už je něco jiného. Každá situace se dá řešit s pozorností a respektem člověku.

Naučili nás také dávat ostatním hranice. To je moje celoživotní téma a často na to myslím. I díky tomu na svou školu vzpomínám. Mluvíme o tom i s dcerou a kdyby se pro takovou školu rozhodla, určitě bych ji podpořila.

Jak se propojuje Vaše vzdělání s Vaší prací u Kolibříka?

Hodně, jinak bych to nedělala. Jinak by to byla rutina, protože ty procesy jsou mnohdy hodně stejné. Ale tím, že se nesoustředím jen na sjednání schůzky, ale i na toho člověka na druhé straně telefonu, tak ten hovor má úplně jinou hloubku. Ne vždy tam je možnost jít do hloubky během několika minutovém rozhovoru, ale někdy to prostě „cinkne“.

To jsou situace, kdy klient pozná, že mi není lhostejný. Nechci, aby klienti měli pocit, že jsou pro mě jedni z mnoha i když vlastně jsou jedni z mnoha. Ráda těm hovorům dodávám pocit výjimečnosti.

Vy kromě práce u Kolibříka máte ale ještě jednu práci. Čeho se týká?

Hlídám kočky. Je to můj velký, oficiální koníček. Nejdříve jsem začala u známých a pak se to postupně rozšiřovalo. Baví to taky dceru, často chodíme hlídat kočičky společně. Většinou totiž hlídáme kočky v jejich přirozeném prostředí u nich doma.

V čem je vaše péče o kočky originální?

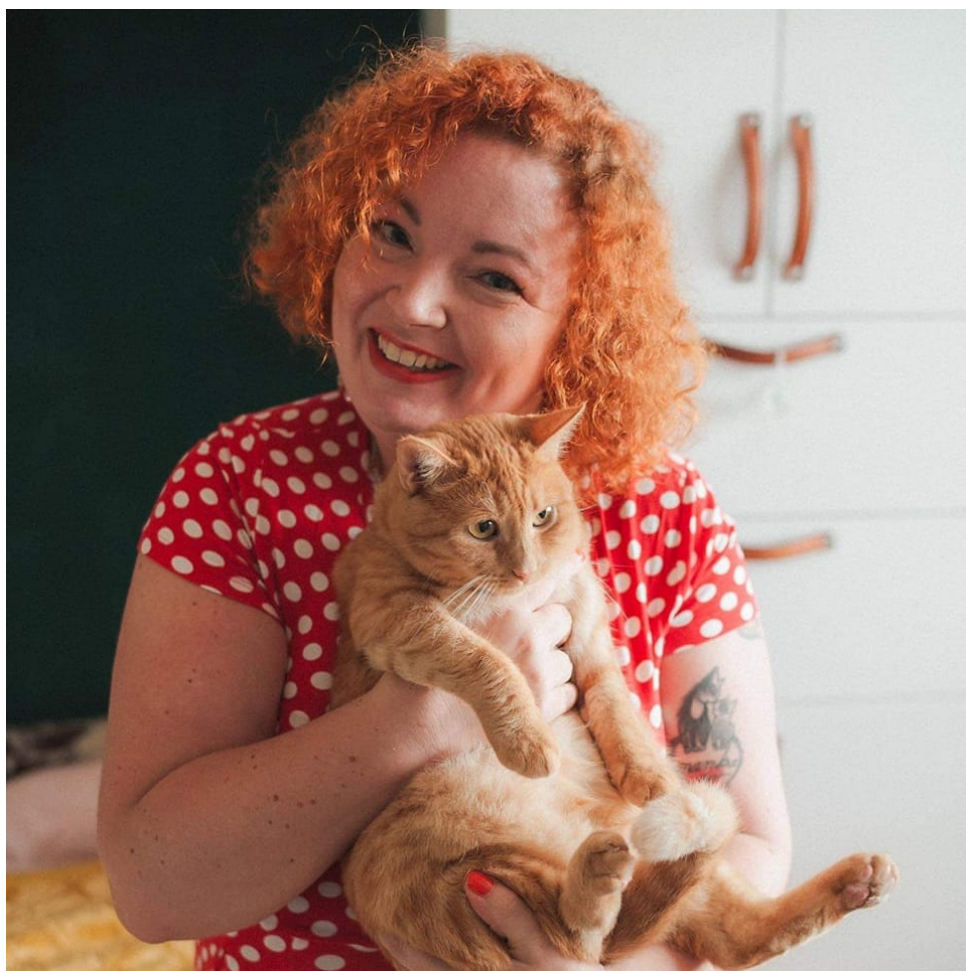
I zde se propojuje můj zájem o komunikaci s lidmi. Klient mě osloví, sejdeme se na kávičku a řekneme si detaily toho, jak to bude probíhat. Předáme si klíče a já se ještě před jejich odjezdem zajdu podívat, jak prostředí u nich vypadá. Často se ke mně klienti i vrací, a tak mám klíče natrvalo a jen si dáme vědět kdy a jak budu hlídat.

Jaké máte další koníčky?

S dcerou rozhodně sdílíme lásku ke kočkám a rády spolu chodíme do kaváren. Já ráda chodím do divadla a mám hrozně ráda výlety. Jsem takový zážitkový typ. Ráda bych kvůli tomu začala znovu řídit, abychom se mohly vydat s dcerou na roadtrip.

Najdete si někdy čas i na odpočinek?

Ráda odpočívám pod dekou s kočkama. V případě aktivního odpočinku si ráda zajdu na kosmetiku nebo masáž. Myslím si, že si naše tělo zaslouží nechat se hýčkat. Ráda bych tohle předala i své dceři, že je potřeba se o sebe a své tělo hezky starat.

Děkujeme Lucce za rozhovor
a přejeme jí všechno dobré a hlavně zdraví!